

Folkethinget. Jeg tror, at det ærede Medlem for Svendborg (S. N. Hansen) har Ret, det er første Gang, det lyder i Folkethinget. Dette er en Ansøelse, som er erkjendt fra anden Side. Jeg tror, at denne Betragtning stammer fra samme Rilde som Læren om de provisoriske Finanslove, men det forekom mig dog, at hele denne Lære havde faaet saadanne Grundstud under de tidligere politiske Konflikter, vi have haft, at Blomster, hentede fra den Ager, skulde man være lidt sparsom med at anvende. — Men ved Siden af er der et ret kuriøst Forhold, som jeg vil gjøre opmærksom paa. Man ser jo meget vel, at de, som benegte Bevillingsmyndigheden, Rigsdagens eller Folkethingets Bevillingsmyndighed, sige, at det bør være paa, at selve Bevillingen, selve den aarlige Bevilling, Finansloven, gives ved Lov. Det er underligt nok, at naar det gjælder om at bevise Noget i een Retning, er man meget ivrig for at hævde Finanslovens Stilling som Lov; saa bygges der hele dette store System, at der overhoved slet ingen Skattebevillingsret findes paa Finanslovens Egenkab af at være Lov; men naar det gjælder om at vise noget Andet, at værges sig imod, at der foregaar Afgjørelser og tages Bestemmelser paa Finansloven, som man ønsker skulle ske ved særlig Lov, saa siger man: Nei, Finansloven er ikke Lov. Vi havde jo et friskt Exempel derpaa forleden Dag, da Finansministeren med megen Styrke fornegtede Finanslovens Karakter som Lov i den Grad, at han endogfaa mente, at han ikke kunde opkræve Afgiften fra de vestindiske Øer, naar den ikke var bleven bestemt ved særlig Lov, men kun ved Finansloven. Denne Modsatning, for ikke at sige Modsigelse, er ret betegnende som et Vidnesbyrd om, hvorefter man farer, naar man kommer ind paa disse flygtige Fortolkninger, som jo have Leilighedens Karakter i en altfor høj Grad.

Jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa et andet Forhold, som har sin Betydning ogsaa overfor, hvad der her foreligger. Det forekommer mig nemlig, som om der er en mærkelig Uoverensstemmelse mellem Mindretallets ærede Ordfører og den meget ærede Minister med Hensyn til Folkethingets Ret til at nekte Theatrets Drift ved en Position paa Finansloven. — Den ærede Ordfører for Mindretallet har paa Mindretallets Begne udtalt sig i Betænkningen saaledes, at han anser det for uforvarsligt at søge en saadan Ophevelse fremtvingen gennem Finansloven; men han spører videre til, at Sagen gjøres endnu værre, da Flertallet ikke tager i Betænkning at udtale, at det kun vil bevilge en Minister, til hvem det har Tillid, de nødvendige Midler til Theatrets Drift, og at Mindretallet maa betragte en saadan Handlemaade som stridende mod vor konstitutionelle Ret. Vi Medlemmer af Flertallet opjattede dette Udtryk, at den stred mod den konstitutionelle

Ret, som nærmest knyttet til, hvad det staaer nærmest ved i Betænkningen, nemlig det Moment, at Flertallet af Mistillid til en Minister neget en Bevilling. Det maatte ligge nærmest, da Udtrykket er knyttet nærmest dertil. Imidlertid hører jeg nu af den ærede Mindretalsordførers egne Udtalelser under denne Forhandling, at det er ikke saaledes; det er ikke det, der er stridende mod den konstitutionelle Ret, at man neget en Bevilling af Mistillid til en Minister (Scaventus: Begge Dele ere stridende mod den konstitutionelle Ret!), og det ærede Medlem vil ogsaa have meget ondt ved at fornegte denne Ret, da den ærede Ordfører har gjort opmærksom paa, at han ganske vist i den Henseende har, om ikke været den Første til at vise Veien, saa dog været med til at vandre den. Men det skal altsaa opfattes saaledes, som at det er stridende mod den konstitutionelle Ret at fremtvinge en Institutions Ophevelse gennem Finansloven. Dette, hævder altsaa Mindretallet, er stridende mod den konstitutionelle Ret, men saa bliver det uenigt med den ærede Minister; thi han indrømmer Rigsdagens, altsaa Folkethingets, Ret til at standse en saadan Institution, at standse Theatrets Drift ved en Position paa Finansloven. Men han spører til, at man saa maa være beredt paa, at det fører til en Konflikt. Ja, mine Herrer, det ere vi fuldstændig beredte paa, og jeg skal sige den ærede Minister, at jeg tror, at det burde være og at det maatte være i alle Parters velforsaaede Interesse, at denne Konflikt snarest muligt maatte komme, naar den overhovedet ikke kan undgaa, thi den Tilstand, under hvilken vi have levet i de forløbne Aar, have vi dog virkelig snart fra alle Sider maattet komme til at erkjende for utaalelig. — Jeg anerkjender imidlertid, at den ærede Minister har respekteret Folkethingets Ret i den Henseende, som det ærede Mindretal har villet fornegte. Striden er jo naturligvis Bevillingsspørgsmaalet. Den ærede Ordfører for Mindretallet har udtalt, at saasnart som Driften af Theatret staaer paa Finansloven, og det altsaa er overladt til Ministeren at bestyre Theatret, og han ikke har tilstrækkelige Penge til Driften, er det hans Pligt at skaffe de nødvendige Penge tilveie. Jeg veed nu ikke, hvad han egentlig forstod ved dette, at det var Ministerens Pligt at skaffe de nødvendige Midler tilveie. Dersom det var Ministerens Pligt at give disse Penge af sin egen Lomme, vilde det være en temmelig besværlig Pligt for Ministeren. Men er det det ærede Medlems Mening med dette Udtryk at give Andvisning paa Statskassen, saa staa vi overfor det Spørgsmaal, som er Kjernen i det Hele, som er Kjernen i de forløbne Aars Kamp, overfor et Spørgsmaal, som vi haabe endelig skal kunne naae sin Løsning, og det er min Overbevisning, at der herfter endnu en saa stærk og varm Opfattelse af den grundlovmæssige Bevillingsret, at det vil være umuligt